

ikke stemmende med Opfattelsen paa vor Side her i Salen; vi ville snarere gøre det modsatte Synspunkt gældende. Naar det ærede Medlem i øvrigt udtalte Ønsket for en gennemgribende Reform af vor Straffelov, kan jeg kun tiltræde det. Spørgsmaalet er jo oppe, og jeg vilde ogsaa gerne lægge et godt Ord ind for Nedsættelsen af en Regeringskommission til Overvejelse af den nugældende Straffelov og Udarbejdelse af en ny. Det vilde jeg anse for en meget ønskelig Foranstaltning. Men jeg maa ganske bestemt protestere imod, at denne Kommissions Arbejde, som rimeligvis vilde strække sig over flere Aar, og hvis Arbejde, efter at det var tilendebragt, atter vilde fremkalde langvarige Overvejelser hos den Regering, som vi til den Tid vilde have, skulde være en afgørende Hindring for et Reformarbejde paa enkelte Omraader af Straffeloven i Løbet af denne Tid.

Jeg kan desværre ikke udtale en lignende Tak til den højtærede Justitsminister, som den jeg nu har udtalt over for de ærede Medlemmer. Han stiller sig, jeg vil ikke sige fjendtlig, men i alt Fald overmaade kølig, og om jeg tør sige det, lidet forstaaende over for de Krav, som ligge bag ved vort Lovforslag. Den højtærede Justitsminister synes at ville godtgøre, at den nugældende Straffelov i Virkeligheden indeholder alt, hvad vi trænge til paa det strafferetlige Omraade, men det har den højtærede Justitsminister ikke Ret i. Den nugældende Straffelov hviler baade med Hensyn til Bestemmelserne om Børns og sindssyges Strafbarhed paa en ganske forældet Opfattelse, nemlig paa den Opfattelse, at det, det kommer an paa, er de paagældende Individets Intelligensudvikling, at det, det kommer an paa, er, om de kunne indse, at de have begaaet en forbryderisk Handling, medens hele den moderne kriminelle Videnskab er enig om, at det, det kommer an paa, er Viljen, hvorvidt Karakteren hos den paagældende, eller for at blive ved de unge, hvorvidt disse have naaet en saadan Modenhed, at man kan stille et saadant Krav til dem: „I skulle være lydige, I skulle bøje jer for Loven“, om deres Karakter saaledes er naaet til sin fulde Udvikling. Over for Personer, der ikke ere naaede dertil, siger man i vore Dage: Saadanne Personer trænge til Forsorg og Opdragelse, ikke til Straf. Den højtærede Justitsminister sagde: Ja, men Ulykken er den, hvad kan det hjælpe, om vi ikke straffe? Det kan gerne være, at det ikke hjælper saa meget. Men hvorfor saa tilføje en Ulykke,

naar det er givet, at heller ikke den hjælper. Men den højtærede Justitsminister har heller ikke Ret, naar han siger, at det er ganske trøstesløst; vi sende et Barn til Opdragelsesanstalten; han sætter Ild paa den, og naar vi saa ikke kunne straffe, have vi ikke noget bedre at gøre, end at sende ham ned til den samme Anstalt igen. Dertil er der saare meget at sige. For det første: Vilde det Barn være kommen til at begaa Ildspaaættelsen, hvis det var taget i Tide? Og for det andet, hvis den nuværende og navnlig de tidligere Regeringer havde gjort deres Skyldighed over for Kommissionens Betænkning, og vare gaaede til det System af Opdragelsesanstalter, som vi nødvendigvis over for saadanne Børn maa have og til Dels ogsaa have, vilde man ved en Gradation i Behandling af Børn kunne give et Udtryk for Opfattelsen af dette Barns Psykologi. Vi ville kunne rette os efter, om Barnet havde skikket sig vel, eller trængte til en strengere Behandling. Det er noget, der er udførlig udviklet i Kommissionens Betænkning, og som jeg ikke skal komme ind paa her. Jeg kan altsaa slet ikke erkende, at den retlige Tilstand, vi leve under, er fyldestgørende. Jeg kan ikke erkende, at der ikke er Grund til ogsaa paa det strafferetlige Omraade at tage fat og just begynde med det strafferetlige, thi der forekommer der mig at være stærkest Trang til en ny Lovgivning. Den ærede Justitsminister udtalte sin Anerkendelse ogsaa af mine Ord, om at vi med en Reform af Straffeloven til Nød kunde hjælpe os med, hvad vi i øvrigt besad. Det var den højtærede Justitsministers Synspunkt for denne Sag, men saa tilføjede han, at selv om man i øvrigt kunde gaa med til denne Lovgivning, havde vi været altfor radikale. Vi vare gaaede altfor vidt. I den Henseende skal jeg indskrænke mig til den Bemærkning, at vi ere gaaede saa langt som den danske Regeringskommissions Betænkning er gaaet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om den legemlige Straf i Almindelighed. Det er ganske rigtigt, at der i de sidste Aar er kommet reaktionære Bestræbelser op for at indføre legemlig Straf, men disse Bestræbelser mødes ogsaa med en Modstand, ikke blot fra de egentlig radikale politiske Partiers Side, men ogsaa fra erfarne, kyndige, humane Dommere og Fængselsdirektører, som ere tilbøjelige til at se paa saadanne Sager, ikke blot fra det Synspunkt at slaa løs over for den, der forvolder en Ubehagelighed, men ogsaa fra